

Turistické košile vlastní výroby hladké i vyšíváné.

Ceny turistických košil pro pány:

Turistické košile bavlněné	zl. 1·40 až 1·80
Turistické košile polovlněné	zl. 2·70
Turistické košile vlněné	zl. 3·50
Turistické košile z hedvábné cupaniny	zl. 3·50
Turistické košile z hedvábné cupaniny s vyšívánou vlož- kou a manžetami	zl. 5·—
Turistické košile z hedvábné cupaniny s vyšívánou náprsenkou, límcem a manžetami	zl. 8·50
Turistické košile ze surového hedvábí	zl. 5·— až zl. 8·—
Turistické košile z imitace hedvábné cupaniny	zl. 2·70
Turistické košile všech uvedených druhů se zvláštním límcem k připínání o 30 kr. dražší.	
Turistické košile pro hochy všechn jakosti.	
Sweatry, čapky, punčochy a jiné potřeby pro cyklisty ve velkém výběru a v levných cenách.	

Haveloky

z jemných nepromokavých štýrských lodenů s celou pelerinou
ve všech modních barvách od zl. 7·— do zl. 14·—.

Turistické pásy, nákrčníký, punčochy

jakož i

veškeré modní zboží pro pány

doporučuje za ceny mírné

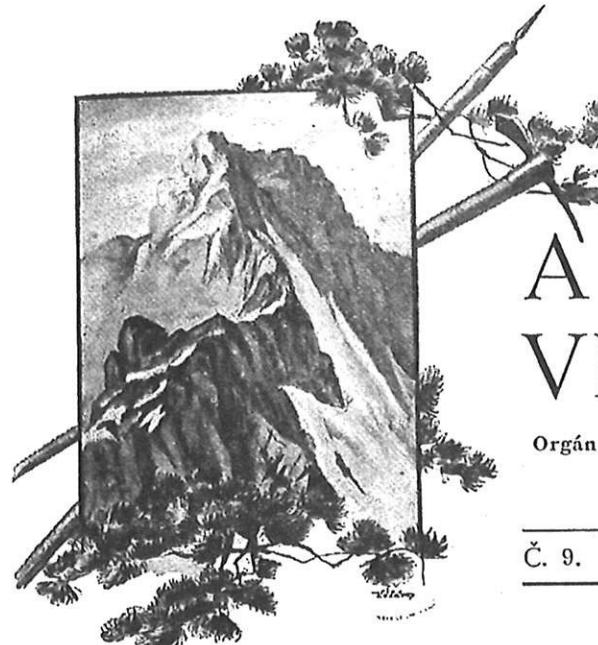
český závod

FRANT. ŠASEK

v Praze, na Perštýně, č. 4.

Vlastní výroba prádla pro pány.

Vzorky látek na požádání zdarma a franko.



ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 9. * DUBEN. * R. I.

Potulky v Alpách.

Líčí dr. R. Lindner.

Kdybych byl věděl, že slavná redakce „Alpského Věstníku“ poctí mě vyzváním, abych vyplnil článkem ze svého dosud neosvědčeného péra několik stránek Věstníku, věru že bych se byl při loňských svých potulkách v Alpách vynasnažil vytvořiti neb aspoň vyhledati situace, jichž líčení by vyhovovalo oprávněným nárokům čtenářů „Věstníku“. Prosím proto předem spanilé čtenářky a milé čtenáře za odpusťení, bude-li tento článek jen malinkým otvorem, kterým vnikne do našeho českého světa opět jednou trochu alpského vzduchu.

Dne 2. července minulého roku o jedné hodině s poledne seděl jsem v restauraci nádraží Františka Josefa, očekávaje příchod svého druhá a odjezd Solnohradského rychlíku.

Oděn známým kostýmem alpského lezce, vzbuzoval jsem v Praze pozornost, která zvýšila vážný výraz mé tváře, tak že myslím, že jsem vypadal bez mála jako vojín před bitvou. Přišel soudruh rovněž vyzbrojen a vystrojen dle předpisů, až na to, že jeho ruksak měl objem přímo povážlivý. Byl úplným nováčkem, který se svěřil mému vedení, spoléhaje na mé zkušenosti nabité při slézání více než dvaceti vrcholků přes 3000 m vysokých. V jeho obličeji zračilo se trochu tesknотy, kterou v nás vzbuzuje pocit, kráčíme-li vstříc nebezpečí.

Sedli jsme statečně do vlaku. První mojí starostí bylo, podrobiti obsah těžkého ruksaku svého soudruha důkladné revisi. Každý pravý alpista ví, že lehký ruksak jest jednou z hlavních podmínek zdaru alpských

tur. Výsledek revize byl překvapující. Objevilo se zejména neméně než čtvero láhví koňaku různé velikosti — něžné to dárky starostlivých přátel a přítelkyní, bez mála dva tucty kapesníků, značný počet páru punčoch a konzerv, čokolády, polévkové tresti tolík, že by stačily na výpravu na severní točnu.

Nemilosrdně vyloučil jsem vše zbytečné, sbaliv to do balíku, který pak ze Solnohradu poslán zpět do Prahy.

Po noclehу v Solnohradě jeli jsme ráno do Berchtesgadenu a odtud putovali jsme pěšky do Ramsau, mající v úmyslu vystoupit na Watzmann. Vůdce najat odpoledne za pěkného počasí; nežli se však vrátil vystrojen ze svého domku asi půl hodiny vzdáleného, spustil se déšť, který nás druhý den ráno o 4. hod. s houževnatostí alpským deštěm vlastní zahnal opět do teplých postelí, z nichž jsme vstali, aby chom rekognoskovali počasí. Táž hra opakovala se po čtyři dny s rozdílem, že jsme po každé noclehovali v jiném hostinci. Večer objednán vůdce, poněvadž jsme doufali ve krásné počasí, a ráno zmařena naděje a vůdce propuštěn. Nemohu zamlčet, že můj soudruh nováček s tímto pořádkem nebyl tuze nespokojen. Nespechal příliš seznat z vlastní zkušenosti svízele a nebezpečí výstupů, a život v údolí se mu zamlouval svými příjemnostmi a svou bezpečností. Nemohu si dále odpuštiti malou apostrofu na Watzmanna, kterou ostatně bych týmž právem mohl adresovati na kteréhokoliv jiného velikána severních Alp vápencových.

Watzmann ukrutníku! Není-li někdo zrovna Tvým miláčkem, skrýváš se před ním v hustých mlhách, a koho nenávidíš, toho zapuzuješ houževnatými dešti. Nediv se proto, že já, který jsem se k Tobě pokorně přiblížil již tolíkráte a pro nějž Jsi pokáždě neměl než nenávisti, prokáži Ti čest výstupu nejvýše en passant, když nečekaje mne náhodou se mi objevíš v záři slunceň!

Množství srážek v severních Alpách vápencových jest daleko větší nežli v Alpách ostatních, zejména v Alpách jižních a západních. Překvapí-li Tě tam déšť, nemař času a utec na jih nebo na západ.

Ukázali jsme proto také konečně dne 7. července po marném čekání nevděčnému patronu energicky záda a za počasí ještě dosti obstojného pro putování v údolích dorazili jsme do Lofru devíthodinným pochodem po krásných alpských silnicích vedoucích mezi strmými skalními stěnami Reiteralmu a Mühlsturzbörneru na pravé a Hochkaltru, Hocheisspitze a Kamerlinghornu na levé straně kolem čarokrásného jezera Hintersee přes Hirschbühl a Oberweissbach, neopomenuvše ovšem navštíviti romantickou Seissenbergklamu a přímo příšernou Vorderkaserklamu, v níž tma a hromový rachot vodopádu se zázračně výše padajícího mezi těsnými stěnami skalními místy ani ne metr od sebe vzdálenými naplnějí srdce pocitem úzkosti.

Opětný vydatný déšť, který se v Lofru spustil, zamezil nám z cestovního programu zamýšlený přechod přes Stripsenjoch a byli jsme rádi, když k večeru se vyjasnilo a tím nám dopřána aspoň krásná dvouhodiná procházka do Waidringu. Zároveň s námi vyjela z Lofru rodina cyklistů; starší pán, jeho chot a dcera as osmnáctiletá, s níž jsme pak ve Waidringu velice příjemný večer strávili. Po vzájemném představení, při němž vyšlo na jevo, že rodina cyklistů jest jednou z předních bavorských rodin

hraběcích, nastal obligátní hovor o národnosti. Malá přednáška stačila, aby byly vyvráceny předsudky rozšířené o nás v Německu. Pak zavládla srdečná nálada. Zvláště mladá komtesa a milý můj soudruh bavili se co nejveseleji, ačkoliv — nebo snad protože? — tomuto ušly při představení jméno a stav našich společníků.

Druhý den ráno pršelo, jen se lilo. Najali jsme povoz a oddechl jsme si, přijedše na stanici Sct. Johann in Tirol. Železnice nám připadala jako spasitel, který nás vydělal z říše věčných dešťů do slunnějších krajů. Odjeli jsme do Innsbruku. Při obědě v nádražní restauraci přisedli k našemu stolu tři páni, pozdravivše zdvořile po německu. Mezi sebou ho vydělili česky hlasem poněkud tlumeným a s mělkým jakýmsi přízvukem, jako by chtěli, aby jejich čeština zněla jako polština. Vykládali si o své cestě, a cestovní dojmy dle řeči jejich omezovaly se na hotely, pokrmy, nápoje, dráhy a ceny. Slyšeli zajisté, že i my mluvíme česky, nicméně po chvíli se vzdáli jeden po druhém, pokud možno nenápadně a — bez pozdravu!

Nejbližší vlak nás odvezl přes Brenner do Sterzingu, stanice pro tury do Alp Stubajských.

Naše dosavadní turistické bilance byla prabídňá. Sedm dní na cestách a úhrnem asi 15 hodin chůze po silnicích se stoupáním 700 m a sestupováním asi 800 m. Byl jsem sklízen a ani výborný humor rozmilého soudruha aniž pak rovněž výborné Terlánské po večeři nedovedly mě rozveseliti.

Po toliku deštivých dnech překvapilo nás konečně druhý den jasné jitro. Honem rukšaky na záda a vzhůru k Vám. Vy osněžené hlavy, které na kraji obzoru hledáte ten svět pod sebou. Podél dravého Gailbachu stoupali jsme Ridnaunským údolím.

Před námi na konci údolí zářil v plném lesku mohutný ledovec Übelthalský, jehož korunu tvořily vrcholky: Botzer, Sonnklarspitze, Pfaff a Wilder Freiger. Po $3\frac{1}{2}$ hodiném pochodu dorazili jsme o 9. hod. do Ridnauna (1346 m), kde v posledních letech vystavěn krásný alpský hotel. Vyčkali jsme tu konec mše a pak najavše vůdce za plného poledního vedra ubírali jsme se vzhůru úzkou roklinou. Po tříhodiném stoupání octli jsme se u chaty Grohmannovy (2218 m), která tehdy byla útulkem dělníků, zaměstnaným při přestavbě chýše Teplické asi 300 m výše ležící. Vypadala dle toho; sám vůdce štítil se do ní vkorčiti. Odpočinuli jsme si proto na trávníku za chýši, kochajíce se velkolepým pohledem na Übelthalský ledovec. Krátce po nás přibyli k chýši, — sestupujíce s Bechru — mladá, sličná dáma a vůdce — rovněž mladý a sličný. Jak nám tento vůdce sdělil, slezla dáma ta den před tím Divoký Freiger za ohromné vichřice, která činila výstup na nesnadnější vrcholek nemožným. Pro druhý den měla na programu nesnadně dostupný Pfletscher Tribulaun, jemuž přezdívají Matterhorn Stubajských Alp.

Rád bych byl zvěděl, proč cestuje sama a proč si vybrala tak hezkého průvodčího, potlačil jsem však svou zvědavost energickým povzdechem.

Po krátkém odpočinku stoupali jsme bez obtíže dále po skalní stezce, až stanuli jsme u ledovce nedaleko Teplické chýše.

*

Soudruh můj, jemuž byl ledovec novinkou, přesvědčil se, že jako většina ledovců sněhem pokrytých, také tento ledovec neliší se povrchem svým od našich domácích plánů sněžných; a je-li dokonce bez trhlin jako tento kousek ledovce, po němž jsme se ubírali, není ani nebezpečnějším.

Hůře však bylo, když jsme s ledovce ve výši asi 2600—2700 m přešli opět na skály. Skalami těmito vedla sice pohodlná stezka, ta však byla pod sněhem.

Nezkušenému zdá se, jakoby zkamenělá a zledovělá tvář přírody alpské byla úplně nehybnou. Avšak není tomu tak. Sníh, led i skály jsou plny pohybu a vůdce zkušený bývá při každém prvním výstupu v nové sezóně překvapen změnami, jež staly se na těch starých, jemuž známých horách přes zimu. Zde jindy holé skály jsou letos pod sněhem, tam rozsedlina se otevřela a jiná opět se zavřela, utvořily se sněhové a ledové brány, posunuly se morény a ledovce, sesuly se skály.

Jest to jedním z obtížnějších úkolů pro vůdce, aby změny tyto a jich význam pro výstup rozpoznal a rázně a v čas opatřil vše, čeho k zamezení nebezpečí aneb k usnadnění výstupu třeba. Vznikají tím různé variace výstupu, mění se tím snadnost výstupu, a dlužno upozornit na to, že udaje cestovních knih i nejlepších o výstupech a jejich snadnosti mnohdy následkem sněhových poměrů a jiných změn pozývají spolehlivost.

Platilo to zejména pro sezónu r. 1898, kdy v zimě bylo sněhu málo a teprve na sklonku zimy a na jaře ohromné množství sněhu napadlo, takže množství sněhu a rozsah sněhem pokrytých ploch v měsících letních byly daleko větší nežli v letech jiných.

Výstup na Becher po ražených stezkách skalních jest za normálních poměrů snadný; jsou-li však skály pod sněhem, sluší jej počítati mezi obtížné. Byly tu různé traverse přes kuloáry a srázy sněhové, „zlé kroky“ při přechodu s těchto na skalní výstupky. Nastala „vážná práce“ a milého soudruha zaměstnala tak, že neměl ani kdy si zahubovat.

Vyšedše ze skal opět na ledovec, oddechlí jsme si takřka. Nejhorší kousek však byl poslední: výstup na skalní štit Bechru (3179 m) přeskře nad Ūbelthalským ledovcem se zvedající. I tu byla bezpečná skalní stezka se svými serpentinami pod sněhem, a drápalí jsme se proto velice namáhavě po strmém svahu přímo nahoru, pracujíce rukama a nohami tu na skále tu ve sněhu. Byla to již desátá hodina výstupu, prvního výstupu v sezóně pro mne a prvního namáhavějšího výstupu vůbec pro soudruha mého. Není tudíž divu, že jsme vstoupili pod pohostinnou střechu domu císařovny Alžběty na vrcholku Bechru značně unaveni. Přítel naříkal, že už nikam nepoleze, že nemá apetýtu, že přijde o zdraví, že to odstáne, že si dal atd.

Ujišťoval jsem jej, že mně samému bylo zrovna tak po první namáhavé turce, že však za hodinku mu bude výborně, a radil jsem mu, aby si trochu polezel na žíněnkovém loži a prozatím aby nic nejedl ani nepil.

Netrvalo skutečně ani hodinu a milý přítel byl opět v nejlepší míře a horoval o nových výstupech.

S noclehem bylo však zle. Jedinou vytopenou místností v domě byla kuchyně a turistické lože v kuchyni obsadili jakýs Berliňák s paní, mimo nás jediní to hosté domu v pokročilejší sezóně četně navštěvovaného. Musili jsme tudíž spát v nevytopené ložnici v domě kamenném, až pod střechu

ve sněhu trčícím. Vlhko a mráz byly tak značny, že ráno vstali jsme na celém těle zimou se třesoucí a celí skřehlí, ačkoliv jsme spali — vlastně v polosnu leželi — úplně oblečeni, v pláštích, příkryti jsoucí těžkými houněmi.

(Dokončení.)

*

Noc na salaši.

Pouf na Triglav přímo z Bledu šírými lesy Pokluky jest dlouhá i počítá se tam 14 hodin ostřejšího pochodu. Vyšli jsme za parného srpnového dne o poledních a předpokládali, že do večera dorazíme k myslivně již daleko a vysoko v lesích, kde se z pravidla poprvá turistům nocleh. Vůdcem nám byl předčasně zesnulý mladý přítel Kunšič, jemuž byla šíra Pokluka nejvlastnějším domovem a kdež v osamělé salaši trávival celé mládí a všecky prázdniny své. Jak byl tenkrát vesel — vždyť nás prováděl svou říši plnou romantických těsnin a žlebů, pokrytou nádherným lesem a svěžimi palouky, po nichž se trouší salaše až vysoko do hor.

I došli jsme až k jeho rodné chýšce, jejíž povaly se pyšnily samým vrytým citátem z latinských i řeckých klassiků — leč salaš byla pusta — patrně odešli jeho lidé za prací; nalezli jsme je dále v lese při kácení dříví. Stiskli jsme starému otci i bratu Kunšičovi mozolné pravice a po krátké rozmluvě jsme si dali s Bohem.

Dnes zalétáme v bolestu upomínce k upracovanému otci — jemuž letos v únoru pochovali na březích Dunaje naději i pýchu — jeho Ivana.

Od mýtiny lesní brali jsme se k místu zvanému „mrzli studenec“, kdež jsme podle zdání starého Kunšice nalézti měli myslivce dohlížejícího při stavbě loveckého zámečku. Den se schyloval a jednalo se nám o nocleh — však u „mrzlého studence“ nám pracující tam tesaři oznámili, že pan „jágr“ je na honu s panstvem, s kterým se večer vráti do myslivny. Věděli jsme dost a hořkou pilulkou šli jsme zapít douškem vína v dělnickou kantinu, nesoucí hrádky nápis: „Grand hôtel Pokluka“.

Zde k radě Kunšičově usneseno vyhledati nocleh v některé ze salaší v kraňské dolince, hodinu cesty vzdálené.

Slunce bylo již za horami a šero večerní padalo na lesní stezku, po níž jsme spěšným krokem mířili k novému cíli, až se nám náhle zjevila hluboká zelená kotlina s několika salašemi, kolem které šuměl starý les bez končů, bez hranic.

Sestoupivše k salaší, v jejíž pootevřených dveřích rudou plamen ohniště, pozádali jsme starou salašnicu za nocleh, který nám byl bez každého vyjednávání ihned poskytnut. S blahým pocitem odloženy tlumoky na dlouhé lavici u ohniště, stojícího u prostřed síně. Smolná polena vesele praskala a kouř volně se vznášel ke střeše, jejíž sparami unikal. Pokud plameny prostor osvětlovaly, viděli jsme, že za lavicí jest dvojí pálenda (pro starou a klukou, který právě dříví štipal), na protější stěně několik černých hrnců bez ucha a krajáč s vodou. Pod námi v přízemku krovín.

Nocleh vykázala nám hospodyně na hambalkách pod střechou, kam se vcházelo z naší síně po žebříku; bylo tam trochu sena, mnoho prken a rozličného nářadí.

Nahoru vniknouti mohl z počátku pouze jediný, který uvolňoval prostor; podával nám dolů kusy všelikého dříví a konečně i těžký, dlouhý žebřík, jehož expedice činila vážné obtíže — pak teprve mohli na bambalky i jiní a společnou prací urovnáno seno. Bylo ustláno.

Spokojeně jsme již zasedli k večeři, kterou jsme si z Bledu donesli, a po večeři přistaven k ohni hrnec s vodou na čaj.

Čeho jsme si ještě mohli přát za daných okolností? V myslivně pro nás místa nebylo a kdybychom nebyli nalezli hostinné salaše, kynul bivoak v lese. Zde jsme seděli v tple kolem plápolajícího ohně, a měkké lůžko na vonném seně na nás čekalo.

Zanotovali jsme sborové písňě české i slovinské, samé veselé jako „Prší prší“, „Po vrtu je špancerala“, „Pojdme na Štajersko“ atd. a stará salašnice se jen usmívala; zatím koloval hrnec s čajem a krabička s bonbony jako dessert.

Avšak chvíle rychle plynula — ani jsme se nenadali a bylo devět hodin. Nastrouháno ještě několik tabulek čokolády pro snídaní, přítel Kunšič naštípal dříví do zásoby, zulí jsme boty a odlezli jeden po druhém na seno spat.

Uložili jsme se oblečeni s kapucemi na hlavách a po krátkém dohovoru ztichli jsme — avšak spánek dlouho nepřichází. Venku hvízdal vichr, pod námi neustále zvonily krávy, přes naše hlavy táhl kouř z dohořívajícího ohniště, který dusil a dráždil ku kašli. Vichr sílil, a každou chvíli zavál širokými sparami v naš tábore, zatřepav kapucemi a ledově ovanuv obličej; při tom nabíral prkennou střechu salaše; klapalo a šramotilo to nad našimi hlavami strašidelně. Znepokojené krávy pod námi zvonily či křapaly svými zvonci vždy zuřivěji a ze sousedních salaši doléhaly k nám nezladěné zvuky sborově. Marně svíráli jsme oči — kdyby alespoň ty krávy...

A přec — nevíme ani jak, ani kdy, usnuli jsme tvrdě a spali jako spravedliví do čtyř z rána, kdy nás záře na ohniště vybízela, abychom šli vařit snídaní. — S toaletou nebylo souženf: obuli jsme boty a bylo to.

Na odchodu ohlédl jsme se ještě zpět i zahleděli se v kotlinku od všeho světa tak odloučenou! Jak hluboký klid a jaký mír tu vládl za slunného jitru!

Prof. Dr. K. Chodounský.

*

Ze slovanských Alp.

Ministerstvo vyučování udělilo Slov. Plan. družstvu podporu 200 zl. na zakoupení samočinného aneroidu pro meteorologickou stanici v Kredarické chýši pod Triglavem. Bude tedy postaráno ve všech ročních obdobích o zprávy meteorologické na důležitém místě v Alpách.

K žádosti slov. plan. družstva zřízen byl nový poštovní úřad ve Starých Fužinách, tak že návštěvnici bochyňského jezera pravidelně každého dne obdrží dříve než dosud korespondenci i časopisy.

Dle nového měření delegátů generálního štábku postaveny jsou chýše Slov. Plan. družstva: Triglavská na Kredarici ve výši 2515 m, Vodníkova na Velkém poli pod Triglavem ve výši 1693 m.

Olší saviňská podružnice Sl. Pl. Dr. zamýšlí letošního roku ještě před počátkem turistické sezony provést označení cesty i upravit skalní stezku v brložské soutěsce, jež tábore se od údolí Saviny blíže Luči mezi Raduhou a Travníkem k údolí Drávy a poskytuje ve ice zajímavou přírodní scenerii.

Turistika ve slovinských Alpách. V Solčavě u Herleta zapsalo se r. 1898, do turistické knihy 64 osob, v Lučích u N. Zanierja 137 (do slovinské knihy), 115 (do německé), u Planinšcka 151, ve Ljubnu u Petka 303 turistů.

Mladý vůdce Jan Rabič z Mojstrany odtíl si tříletou vojenskou službu a v tomto roce znova započne v Mojstraně činost.

Vůdce Matěj Vojvoda z Bohyňské Bystrice zemřel před nedávnem. Chaty Krajského odboru něm. rak. alp. spolku byly r. 1898, takto navštiveny: Chata Deschwanno pod Triglavem 228 turisty, chýše na Golici 220, Zoisova chata pod Grintovcem 135 turisty.

Zilská sekce D. Ö. A. V. zřídila letošního roku cestu soutěskou Garnickou k Mokropolju (Nassfeld), a upraví cestu po skalní stěně Trogu k ružnickému sedlu.

*

Ze západních Alp.

Ledovce ve skupině Mont Blancu posledního roku celkem se zmenšily; ledovec Argentierský jest za tento rok kratší o 63 m, užší o 20 m, Mer de Glace ledovec Bossonský je kratší o 152 m a užší ubylo na délku o 6 m; dokonce ledovec Bossonska je kratší o 32 m z každé strany. Něco málo jen zmenšily se ledovce du Trident, de Petoud a de Grand. Vůdce Venanc Payot, který uveřejňuje tyto zprávy, uvádí, že pozoruje postup i úbytek ledovců již po 50 let, že však nikdy tak značného úbytku nepozoroval. Ovšem nastane zase vždy doba, kdy ledovce pokračují do údolí.

Meteorologická pozorování v observatori na Mont Monnieru v přímořských Alpách (2741 m) za leden 1899. Průměrná teplota byla tu -7.2°C . Nejmenší zima byla 21. ledna -2.4°C , největší 3. ledna -19.2°C .

Svýcarské hotele. Jak přirozeno, pokudžává statistika vždy několik let pozadu. Proto nebudí ve zlé vykládáno, uveřejňujeme-li data z roku 1894, jež byla nedávno teprve uveřejněna v časopise „Economie françaïs“. Však již data z roku 1894, svědčí o ohromné návštěvě cizinců ve Svýcarsku. Toho roku bylo zatím 1034 hotelů stálých, 659 hotelů, které hostily cizince jen po jistý čas (láněnské, turistické atd. hotely). Každodenně mohlo přenocovat v nich přes 88.000 lidí, 32.396 ve výši přes 1000 m nad mořem. Není nezájimavovo, že toho roku lidí, 32.396 ve výši přes 1000 m nad mořem. Není k jídlu, 376.000 fr. za vydaly správy hotelů 350.000 fr. za sýr, 358.000 fr. za ovoce, 1,397.000 fr. za vejce, 16,430.000 fr. za čaj, 477.000 fr. za kávu, 1,137.000 fr. za hrušky, 2,660 000 fr. za chléb, 3,483.000 fr. za ryby, 2,254.000 fr. za máslo, 14 086.000 fr. za maso.

Bernský odbor svýcarského alpského klubu zavedl pro členy prospěšné pojistění proti úrazům v tom směru, že hradí těm, jež bez jich viny stíhlo nějaké neštěstí v horách, výlohy první pomoci a dopravy k domovu.

V Savojsku byl letošní leden celkem mírný co do zimy; sněhu však padalo velmi mnoho, a dokonce ve dnech 13—16. ledna skoro po celém Savojsku pršelo, a to i v místech ležících přes 1000 m vysoko nad mořem, jako v Chapršelu, ba i v Bonnevalu, ležícím 1835 m vysoko v údolí Isèry! monixu, ba i v Bonnevalu, ležícím 1835 m vysoko v údolí Isèry! Výše ještě padalo ovšem v těch dnech množství sněhu, tak že ho bylo na horách savojských veliká sponsta; po polovici ledna sníh, rozpustiv se teplem vody, valil se v ohromných masách, v říticích se vodopádech a dravých proudech do údolí.

Ze svýcarského okolí Mont-Blancu (z Plans, Salvanu) došly podobné zprávy jako ze Savojska; na horách padalo mnoho sněhu v lednu, v údolích pršelo stále kolem polovice ledna, a rozvodněně bystriny nadlály mnoho škod.

*

Z východních Alp.

Z Mrtvého pohoří. Kdo zašel jednou do Mrtvého pohoří a prošel za jasného počasí třeba i jen část jeho, vzpomíná toho rád. Výstupu může činit mnoho, přechodů značně, a to lehce, a přece jo ve vysokých Alpách. Než i obtížných

soká Prýla (Hoher Priel 2514 m), na kterou zcela bez obtíží lze vystoupit. Vyhledka ještě tu tak vděčna, že nám stojí za krátký výlet. Kdo jede ráno rychlikem Františkovy dráhy z Prahy, dostane se k Mrtvému pohoří ještě večer, kdo vyjede odpoledním rychlikem, přijede k večeru do Lince a ráno o 10. hodině ještě v Klans-Steyerlingu, odkud ještě téhož dne může dojít do středu pohoří, do chýší, následujícího rána pak na vrchol, který chcete. Zpravodaj, který loňského roku zařízl dva překrásné dny v těchto horách, obdržel před nedávnem dopis od Jiřího Auera z Hinterstoderu, vůdce osvědčeného a v celém kraji velmi važeného, který jest skromným a nad míru příjemným společníkem na cestách, z něhož vyjímáme: „V pozdním podzimku vystoupil Dr. Wessely — není mi povídano, odkud jest — bez vůdce na Sturzhahn, který čítáme mezi obtížné horské turity. V druhé polovici února podnikl Dr. Wessely s jiným ještě turistou rovněž bez vůdce výstup na Vysokou Prýlu za značného sněhu; sestoupili v noci za měsíčního svitu do Hinterstoderu. Výstup několika turistů jiných na Vysokou Prýlu, podniknutý o vánocích, nezdál se. O vánocích byl jsem v chýší Karla Krahlá pod Prýlou, abych vyzkoumal, je-li tu vše v pořádku. 12. ledna t. r. vystoupil jsem na horní Spintrigler-Plan, východně od Malé Prýly, kdežto postavil jsem k vyzvání e. k. hydrografické kanceláře měřítko sněhu, 35 m vysoké. Totiž asi vše, co mohu z našich hor sdělit. Přijďte zase brzy; je zde horských turosti, jakých si jen můžete turista přát; i dosti takových, které jsou málo navštěvovaný a jsou přece velmi vděčné.“

Průměrná roční teplota v městech východních Alp činí: v Bludenzu 8-3°, Landeku 7-5°, Inšpruku 8°, Lienzu 7°, Celovci 7-2°, Brixenu 9°, Bolzanu 12°, Rivě 13° C. — Vent v oetském údolí (1880 m) má průměrnou teplotu 0-7°, kdežto na vrcholu Schafbergu, jen o 100 m nižším, jest průměrná teplota 1-9°. — Sonnablick ve vysokých Turách (3106 m) má průměr -6-8°.

Plocha všech ledovců v rakouských Alpách činí 1500 km². (Jak známo, mají Němečtí pro ledovce kromě výrazu „Gletscher“ pojmenování Ferner, hlavně v Tyrolsku, Kees v Korutanech, Italienté pak jménoují ledovce Vedretta.) Jíž v několika číslech „A. V.“ zmínili jsme se o ubývání a přibývání některých ledovců. Celkem lze říci, že za posledních 40 let ubylo ledovců; tato periooda však chýlí se ke konci a zdá se být jistá, že v příštích desíletích ledovce přibude.

Odbor rak. klubu turistů v Bolzanu měl minulého roku 332 členů, odbor v Saské Kamenici 344 čl., ve Frankfurtu 618 čl., v Inšpruku 455 čl., možněcký 419 čl., marburšký v Hessensku 119, norimberský 1042 čl., wiesbadenský 285 členů. V některých z těchto měst jsou i odbory D. Ö. A. V. německého klubu turistů, které mají mnoho set členů. — A všecka tato města jsou menší, než Praha!

*

Neštěstí v horách.

38. Dne 15. září vydal se známý anglický alpinista Mr. Frank Aston-Binns s vůdcem Xaverem Imsengem ze Chamonix na Aiguille de Charmoz, jeden z nejobtížnějších vrcholů skupiny Montblanceské. Měl úmysl traversovat po hřebeně všech pěti hrotů, zvaných Grands Charmoz. Přenocovali na Plan de l'Aiguille, kam po 7. hod. večer dorazili, a druhý den před 4. hodinou dali se na pochod. Dle vlastních zápisů Binnsových, a že byli téměř po celou dobu svého postupu sledováni dalekohledy, bylo lze přesně zjistit, že o 9½ hod. dopoledne byli na prvním skalisku (gendarm) a o 11. hod. 10 m dostoupili hrotu posledního, nejvyššího. O 2½ hod. odp. bylo je vidět dalekohledem sestupovati v místech, odkud za normálních poměrů byli by museli do 6. hod. večer do Chamonix se vrátit. Když se do večera tak nestalo, vyslány byly druhý den výpravy, které nalezly mrtvoly jejich v široké trbline ledovcové na ledovci Des Naillons. Hodinky Astana-Binnsovy ukazovaly 3 hodiny. Dle všeho způsoben pád do hlubiny asi 65 stop sklonutím na velice hladkém ledě.

39. Dne 23. září sřítil se s hory Monte Chegul u Tridentu 18letý student Antonín Zechia a na místě se zabil.

40. Dne 26. prosince zahynul na Vídeňském Schneebergu 17letý typograf Jan Frosch. Podnikl s dvěma druhy o svátcích vánočních horský výlet. Výzbroj

i výstroj byla naprosto nedostatečná, rovněž tak jejich zkušenosti, jak celý případ dokazuje. Při postupu sklonul Frosch na sněhu a zmizel před zraky svých soudruhů. Ježto pokládal jej za ztracenou, když na volání jich se neozýval, vystoupili vzhůru k lovecké chýši, kde setrvali do druhého rána. Kdyby se byli ihned vrátili do údolí a vyslali pomoc, bylo by lze bývalo, neštěstí zachránit. Ukažat se později, že Frosch zůstal po pádu bez vážnější pohromy, že bloudil a snědl z tlumoku svého zásoby, až přemožen únavou nejspíš usnul a zmrazil. Téměř 20 hodin času bylo na záchrannu.

Tím zakončujeme kroniku loňských neštěstí v Alpách. Jak jsme již v úvodu sdělili, netvrďme, že by statistikou naše byla úplná, totiž jest jisté, že neopomněli jsme ničeho, abychom sestaviti mohli data co nejpřesnější, a můžeme tvrditi, že ze všech i největších časopisů jinojazyčných žádný neměl za rok minulý o neštěstích zprávy podrobnější a všeobecnější, což arci jest vysvětlitelné tím, že každý z nich věnuje pozornost zvláštní právě své oblasti horské a užšímu kroužku příslušníků svého národa, jistého klubu atd. Budeme i na dálku této kapitole věnovati bedlivou pozornost, neboť jsme přesvědčeni, že právě nepokrytou pravdou a dle možnosti kritickým rozborom jédonitivých zvlášť názorných případů včetně alpské nejvíce posloužíme. Kolik skutečných obětí sportu alpského zbulde, odpočítají-li se případy způsobené vlastní nerozvážností, naprostým nedostatkem potřebných zkušeností nebo výzbroje, opomenutím základních pravidel turistických nebo podobnými okolnostmi, které při každém jiném sportu i při všelikých jiných úkonech všedního života mohou mít zhoubné následky!

*

Chaty.

Chatu na ortlesském Hochjochu mezi Ortlesem a M. Zebru zamýšli postavit ve výšce 3536 m berlinský odbor D. Ö. A. V. ještě v tomto roce. V chýší bude místa pro 8 turistů a tolíkéž vůdců.

V chatě na Lenkjöchlu ve skupině V. Venedigeru budou letos provedeny důkladné stavební opravy.

Tauferský odbor D. Ö. A. V. zřídí znovu chýši Sonnklarskou na Speickbodenu bliže tyrolského Brunnecku ve výši 2420 m.

Kasselskou chýši ve skupině Riesenfernereké, velice šfastně položenou pro výstupy na Schneibige Nock, Hochgall, pro přechody z Antholzského údolí do Reintalu a jiné, navštívilo r. 1898. přes půl třetího sta turistů. Zařízení této chýše je velmi šfastné, praktické, a obsluha je vzorná, jak seznali někteří členové našeho odboru.

Chýše, zvaná Wiener-Neustädter-Hütte (2216 m) pod Zugspitzí byla r. 1898. navštívena 1119 turisty (průměr za 15 let činí 522). Sazba za použití chýše ve dne byla snížena na 10 pfeniků.

Würzburkský odbor D. Ö. A. V. postaví ve skupině Oetzthalské chatu mezi ledovci vernagtským a guslarským ve výši 2700 m.

Chata „Hundsteinhaus“ rak. klubu turistů (2117 m) a Zellu am See v Tyrolsku bude znova otevřena 1. července t. r. Stará chata byla před časem vypleněna a zlosynem zapálena, tak že bylo třeba zřídit ji úplně novou.

Chýše na Kuchelmooskaru nad údolím Zillery, zařízená rak.-něm. alpským spolkem, bude otevřena 22. července t. r.

Chýše pod Trojclimbürím (Drei-Zinnenhütte, 2047 m) — viz č. 6, již bylo nutno poslední čas opravovati, bude značně zvěřena, poněvadž návštěva její v posledním letech vzrostla neočekávaně, ač opravy byly pozdě dodělány a ač proto chýše byla otevřena znova teprve 12. července.

Odbor štýrských turistů po lyžích v Mürzzuschlagu, známém místě na jižním svahu Semmeringu, otevřel o novém roce 1899. chýši Scheffelovu (1270 m) pod Schwarzkoglem.

Fürtský odbor D. Ö. A. V. zřídí novou chatu v Gelském údolí bliže tyrolského Taufers.

Osnabrücký odbor téhož spolku otevře v červenci novou chýši v údolí Grosselendském (ve skupině Ankoglu).

*

Cesty.

Od zastávky Montigg na dráze z Bolzana do Kaltern (viz předešlý „Věstník“) zřídí se letos cesta k Montigglskému jezeru.

Pražský odbor D. Ō. A. V. provedl r. 1898 tyto práce v oboru tento spadající: Nákladem 332 zl. 40 kr. zřídil novou cestu z Habachthalu, která se připojuje na přechod z chaty Habašské přes Habachscharte a ledovec viltragenský na Kesselkopf a k chatě Pražské ve skupině Velkého Venedigru. Jakožto pokračování na jízdní stezku z chaty karlovarské k Matscher Bildstöckl zřízena nákladem 500 zl. nová cesta až do Kurrasu v údolí schmalsském. — Část cesty z Krimmlu do Gerlosu byla přeložena a lze nyní každém cestu tuto vykonat. Náklad činil 123 zl. — Vyspraveny byly cesty ze sedla Pfitschského do údolí téhož jména, od hotelu Seehof u jezera Achenského na Kothalpe a Köglalpe. Označení obnoveno: na jezere achenškém, na sedle Kals-matreiském, v údolí martelském, v Suldenu (cesta na Kuhberg a stěnami tabaretskými) a v údolí tuxském (sedlo geislerské). Tabulek označovacích postaveno na jezere achenškém 11, v Suldenu 1, v údolí tuxském 1, ve skupině Velkého Venedigera 10 a v Zillerthale 2. — Cesta z Breitlahneru do chaty Dominicusovy, jejíž přeložení vyžadovat bude velkého nákladu, postoupena byla odboru berlínskému.

*

Dráhy.

Dráha ze Saalfeldenu do Reichenhallu bude snad brzy stavěna. Interessenti starají se o tuto důležitou alpskou dráhu dobře a železniční ministerstvo dle všech zpráv podporuje činnost jejich.

Vozbu dráhy na Schneeberg převzala 1. lednem 1899. správa dráhy Videň Aspang.

Všeobecné zařízení III. třídy při rychlých státních drah v alpském území působi mnohde technické obtíže. V některých velmi významných alpských časopisech bylo však poukázáno k tomu, že aspoň na některých tratích bylo by lze zavést III. třídy v rychlících; zejména bylo poukázáno k tomu, že lehce zařízena by být mohla III. třída po celé trati, kterou projíždí rychlík, jedoucí z Vídne 7:45 h. ráno přes Lubno, Bělá, Trbíž do Benáteku, kam dorazí v 11 hodin večer, i rychlík jedoucí opačným směrem ráno ve 4:45 h. z Benátek, který dorazí do Vídne v 9:45 hodin večer. Rychlíky tyto mají na trati nejvíce frekventované Videň-Lubno, na nejobtížnější části trati přes Semmering, již nyní III. třídu. Proto lze očekávat, že bude vzat zřetel k tomuto přání.

*

Různé zprávy.

Novotu v označování horských cest navrhuje odbor „Wienerwald“ rak. klubu turistů. Kromě obyčejných značek mají být umístěny vždy ve vzdálenosti as 5 minut bílé značky, které udávají východiště i konec cesty a kromě toho směr značení. Toto opatření má být zavedeno hlavně k vůli turistům, kteří bud' zbloudí aneb z nenadání přijdou na značku, o které novědí, kterým směrem vede.

Turistická výstava v Mnichově, jež bude jedním z hlavních oddílů všeobecné sportovní výstavy, bude otevřena 15. června. Přední atrakcí bude ovšem velká panorama „Höllenthal“ z algavských Alp; vystaveny však budou skvěle výzbroje alpské, obleky, zásobování v chýších, velkolepé technické a vědecké pomůcky, literatura o Alpách, obrazy a jiné umělecké předměty, úplně zařízená vzdorná chýše atd.

Pohyb ledovců. Zajímavá data uvádí Dr. Magnus Fritsch na základě zpráv vůdců alpských o pohybu ledovců ve skupině Velkého Zvonu, Venedigru a Ortlesu za leta 1897. a 1898. Ledovec Teischnického ubyl o 23 m; ledovec Ködnického o 6·7 m. Umbalský ledovec ubyl o několik metrů a zůžil se. Untersulz-

bachkees přibylo o 0·63 m (ve skupině Ortlesské), Zayský ubyl o 9·55 m, rosimský přibylo o 7 m, suldenský o 25·46 m, dolejší ortlesský o 3 m, tabaretský ubyl o 4 m, cedehský o 0·61 m, ledovec Rossa o 17 m, carešský o 22 m, Vedreta la Mare o 40·5 m, Langenferner o 7·65 m, soyský ledovec o 1·5 m.

Výška nejvyšších vrcholů na zeměkouli činí (přibližně) v kilometrech

v říce na severní polokouli	na jižní polokouli
0°–10° Cayambe	5·8 Cimbarrasso 6·2
10°–20° Orizaba	5·6 Ampato 6·0
20°–30° Gaurizankar (v Himalajích)	8·8 Llulliaico 6·6
30°–40° Godwin-Austen	8·6 Acconeaga 7·3
40°–50° Chan Tengri	7·3 Mount Cook 3·8
(40°–50° M. Blanc jen	4·8 Mount Darwin 2·1
50°–60° Mount Crillon	4·8 Mount Haddington 2·1
60°–70° Mount Logan	5·9 Erebus 3·8
70°–80° Stít Petermannu	5·5

Hloubka moře. Srovnejme s daty pravě uvedenými hloubiny mořské. Právě jen za účelem porovnání uvádíme tu novější výzkumy. Atlantský oceán má dle výpočtu Dra. Karstena průměrnou hloubku 3763 m. Rozdíly v různých konciách jeho jsou ovšem velice značné. Kdežto hloubka jeho moří Skotskem, Far-Oery a Islandem činí jen 300–500 m, jest hloubka ve velké části na severní poločele přes 5000 m, a dosahuje severně od Antilského ostrova Puerto Rico 8840 m. Severní ledové moře východně od Spitzbergů až nad úzinu Beringsova má hloubku malou, zde onde ne přes 200 m; mezi východním Grónskem a Norskem však až 4850 m. Dr. Karsten udává průměrnou hloubku na 818 m, ač udaj bude snad nízký. Ve středozemním moři známenány byly západně od Sardinie hloubky 3150 m, východně od Sicilie a západně od Krety přes 4000 metrů. Egejské moře přes četné ostrovy má místa hloubku přes 1000 m, marmarské moře až 1346 m, černé moře až 2244 m. V Karibském moři byla již na dvou místech vyměřena hloubka 5000 m. Indický Oceán má největší známou hloubku mezi severozápadní Australií a ostrovem Javou (6205 m), někde na západu i východu Austrálie 5000 m, poblíže Madagaskaru tolikéž. Střední hloubka jeho udává se na 3650 m. Střední hloubka velkého oceánu udávána jest na 4803 m, avšak rozdíly jsou velmi značné. Kdežto u polyneských ostrovů zjištěna byla na mnohých místech hloubka as 2000 m, bylo nedaleko výstřelu zjištěno na 8000 m hloubky, mezi Mariany a Karolinou 8180 m; ano r. 1895. po vánocích změřila anglická loď Penguin na 4 místech nedaleko ostrovů Samojských hloubku přes 9000 m, jednou též 9427 m! Ve velkém Oceánu převyšuje tedy hloubka některých míst výšku nejvyšších vrcholů světa.

Hranice věčného sněhu jest přibližně tato:

v říce	na severní polokouli
0°–10° mezi 4400–4700 m (Columbijské Andy)	
10°–20° " 4300–4900 m (Mexico)	
20°–30° " 3700 (Burma) — 5300 m (Himalaja)	
30°–40° " 2900 (Taurus) — 5900 m (Karakorum)	
40°–50° " 1600 (pohoří Kaskadské) — 3800 m (Kavkaz)	
50°–60° " 1400 (záp. Norsko) — 3800 m (Sibiř)	
60°–70° " 800 (Aljaška) — 1600 m (vých. Norsko)	

v říce	na jižní polokouli
0°–10° mezi 4500–5100 m (Ecuador ské Andy)	
10°–20° " 4800–5900 m (Andy)	
20°–30° " 4500 (Vých. Cordillery) — 6000 m (Andy)	
30°–40° " 1600–4500 m (Andy)	
40°–50° " 200–2400 m (Nový Zéland)	
50°–60° " 600–1200 m (Ohnivá Země).	

Jak viděti, jest hranice sněhová na různých místech i ve stejně skoro severní říce rozličná, u srovnání severní poločele s jižní pak velice různá. Výška nejvyšší hory v severní Americe na Aljašce, již bylo dáno jmeno Bullshoe, byla vyměřena na 6100 m, tedy ještě o 586 m výše nad horu sv. Eliáše. Na vrchol této hory nedostal se ještě nikdo.

Svazek německých spolků turistů, který má přes 100.000 členů, prosadil již v Bavorsku, Württembersku, Badensku a v Elsasku, že lacinější zpáteční lístky platí vůbec 10 dní, i to, že po příkladu Belgie vydávány jsou v Badensku a Württembersku železniční lístky pro celou rodinu i služebnictvo, jede-li se častěji, o třetinu laciněji. V Badensku a ve Švýcarsku kromě toho vydávají se na určitý čas (14 dní a více) laciné lístky, které opravňují k jízdě každý den v této době po libovolné trati. Takových lístků bylo vydáno v Badensku roku 1897. přes 118.000

Výstup na Kilimandžaro. V první polovici října 1898. vystoupili na vrchol (6010 m) němečtí turisté Johannes a Körner, nocovavše třikrát po cestě. Tito turisté byli první, kteří se dostali na vrchol po L. Purtschellerovi, známém spisovateli alpském, a po Dru Mayerovi, který nedávno podnikl čtvrtou svou cestu na tuhoto horu.

Vévoda abruzský, o jehož namáhavém výstupu na horu svatého Eliáše (5514 m) v Aljašce zmínili jsme se v červencovém čísle Alpského Věstníku, uveřejňuje o cestě do Aljašky dílo, jehož čistý výnos věnován je italskému alpskému klubu ve prospěch pozůstatků po vůdcích, kteří ve vykonávání své povinnosti zahynuli, nebo kteří byli postiženi živelnimi nehodami. Vydává-li takovýto spis člen panující rodiny, zajištěn jest dobrému účelu veliký čistý výtěžek.

Podpůrný fond pro vůdce rak. klubu turistů měl r. 1898. jmění přes 56.000 zl.

*

Zprávy spolkové.

Na večeru Slov. Plan. družstva, konaném 11. března, přednášel předseda p. prof. Fr. Orožen o výletu na Krn v Gorišku (2246 m). Po této velice zájmavé přednášce zazpívalo okteto pěveckého spolku "Slavec" několik sborů. Na posledním večeru, konaném 12. března, přednášeli pp. Trstenjak o životu na vysokých horách a prof. Levec o svém výstupu na Krn před 22 lety.

Dne 18. března konán byl šestý společenský večírek letošní sezony. Pan Dr. Luboš Jeřábek ve své přednášce líčil půvaby své jízdy z Vladikavkazu do Larsu způsobem tak poutavým, že vytýkali bychom mohli přednášce jeho jedinou vadu, přílišnou krátkost. Vynikající smysl pro umění činí jeho pozorování přírody i lidí zvlášť zajímavým a vnímavost jeho pro efekty zbarvení a osvětlení, pro zvláštnosti národopisné atd. hojnou měrou jevíla se v přednášce, která u četně shromážděného a jak již obvykle vybraného obecenstva vzbudila všeobecný zájem a pochvalu. Po přednášce následovala hudební produkce, jejíž program tentokráté obzvláště byl bohatý. Slečna H. Hilmarova uchvátila obecenstvo nejen svým krásným hlasem, nýbrž uvedla se hned jako dokonalá umělkyně, vladnoucí také již bezvadnou kolorturou, jak nejlépe dokázala přednesem Zajcovy rozkošné písni "Hajd u kolo". O mistrovství p. A. Kapouna ve hře na kontrabas bylo by ovšem zbytečno se zmínovat, p. Kapoun tentokráté však dokázal, že stejně mistrně jako tento vlastní svůj nástroj, ovládá též housle. Produkce jeho vzbuzovaly takové bouře potlesku, že opět a opět musel se odhodlati ku přídavkům. S p. prof. Žlábkem na koncertní podium dostavil se současně p. prof. Svoboda, a místo zpěvů solových, jak na programu bylo udáno potěšili nás oba pánonové několika dvojzpěvem, z nichž zejména známý dvojzpěv Tomše a Lukáše z Hubičky dokázal, že oba pánonové nemají příčiny ostýchat se i před přísnější kritikou a obecenstvem vybírávým. Ještě po vyčerpání programu zavděčila se

opětně sl. Hilmarová společně s p. Žlábkem nad míru zdařilým přednesem dvojzpěvu Vítka a Jitky z Dalibora a na konec p. Svoboda zapěl cituplně arii OnéGINA z II. jednání. Zvláště ještě jest se nám zmíniti o tom, jak delikátně spoluúčinkující provázeni byli klavírem, u něhož zasedla slečna Houdkova, a pp. prof. Stan. Jiránek a O. Ředinský. Serie našich společenských zábav rozmnožila se opět o večírek v každém ohledu podařený.

Ačkoli březnovým večerem skončena byla řada našich společenských zábav v Praze, zamýšlí výbor odboru pořádati pro členy, jejich dámy a hosty o svatodušních svátcích společný výlet do českých hor. jich dány a hosty o svatodušních svátcích společný výlet do českých hor. Členstvu bude zaslán v té příčině dotazník; bližší program sdělíme pak všem členům buď písemně anebo v příštím čísle Věstníku.

Novi členové:
 pan Jindřich Kaán z Albestu, profesor konservatoře v Praze,
 Jan Otto, nakladatel, majitel knihtiskárny v Praze,
 J. J. Ferdinand prince Lobkovic, předseda zemědělsk. rady pro král. České v Praze,
 paní Marie Fricová, chot obchodníka v Praze,
 pan dvorní rada Dr. Jan Kvíčala, univerzitní profesor v Praze,
 Frant. Mader, c. k. notář v Brně,
 Karel Pětník, c. k. místodržitelský inženýr v Brně,
 MUDr. K. Rozsíval, praktický lékař v Brně,
 Emil Pištěk, architekt na Smíchově,
 JUDr. Jiří Pražák, univ. prof., předsedci zem. výboru v Praze (člen zakládající).

Druhý výkaz o příspěvcích na českou chatu pod Grintovcem v Alpách Slovenských:

Pan Václav Písecký rytíř z Kranichsfeldu na Smíchově	20 zl. — kr.
Slavný okresní výbor na Král. Vinohradech	10 " — "
Pan Adolf Duchoň, ředitel na Smíchově	5 " — "
Slavná Svatováclavská záložna	10 " — "
Slavná záložna vinohradská	10 " — "
Pan MUDr. Josef Hříva na Smíchově	10 " — "
Pan Karel Hrazánek, vrchní ředitel pojišťovny v Praze	25 " — "
Slavná okresní hosp. záložna v Táboře	2 " — "
Různý příjem	2 " 32 "
	činí 94 zl. 32 kr.
K tomu dle prvního výkazu	839 " 32 "
	činí úhrnem 933 zl. 64 kr.

Další příspěvky přijímá pokladník českého odboru slovenského alpského družstva Dr. Stan. Prachenský v Praze, 1947-II.

Členské příspěvky na r. 1899. buděž laskavě zaslány pokladníku odboru p. JUDr. Stanislavu Prachenskému, zemskému advokátu v Praze, Zderaz.

Páni členové raťtež všude v kavárnách a větších restauracích žádati v zájmu odboru Alpský Věstník.

Věstník obdrží členové českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok I zl. 50 kr, pro členy klubů turistických I zl. Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva redakci Dra Bohuslava Franti v Praze-II, Zahorského ulice č. 1944.
 Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjimaje červen, červenec, srpen, září.